

Dráma öt felvonásban

ELSŐ FELVONÁS

Tavaszi madárcsicsergés hatol át a falakon.

ÉPÍTÉS: *Műszaki rajzolójához. Ez egy tér, a tér forma, a forma cselekvés, a cselekvés semmi. A semmi a legnagyobb, a legkisebb, ezen a tűhegyen fogunk táncolni: szabadság! szabadság!*

AZ ÉPÍTÉS FELESEGE Vérig spriccel.

Függöny.

MÁSODIK FELVONÁS

A helyiségben van egy nyílás, a nyíláson keresztül beszél egy száj.

A SZÁJ: *Ugyan hol van a szemem? Ugyan hol van a szemem?*

Fellépés: Két ököl, késekkel felfegyverkezve.

A SZÁJ: *Az öklökhöz. Keressétek meg a szemem.*

Az öklök átkutatják a helyiséget, átszúrják késekkel a falakat, két szemet találnak mögötte, kivágják a szemeket a mélyedésekből, a lyukon keresztül beteszik a szájba.

A SZÁJ: *Szeme almáit rágsálja. Jobb így! Köszönöm!*

Az öklök összehúzzák a függönyt.

HARMADIK FELVONÁS

A vak tehén tejét tejszínhabbá verik. Ugyanakkor vízbe esik a konfliktus, a víz kilép a medréből, a föld megfullad.

FÜGGÖNY *nem hull le. Szellem lebeg ködként a vizek fölött.*

NEGYEDIK FELVONÁS

Az építész és a rajzoló halászcsonakban menekülnek meg az ár elől.

KÖDKÜRT *Dudálnia kell.*

RAJZOLÓ *Énekel. Adelaide.*

ÉPÍTÉS: *Gyere, együnk. Befőttem akar kinyitni.*

Mindketten gombát esznek, mérgezettet, amit az építész felesége szedett és főzött be. Black.

ÖTÖDIK FELVONÁS

A víz apad, a szellem már nem lebeg ködként fölötte. A szellem ködként elszáll.

HALÁSZKÜRT *zátonyra fut és összetörik.*

KÖDKÜRT *abbahagyja a bőgést. Hallgat.*

GALAMB *Zöld ágra vergődik. Gur, gur.*

Erdő növi be a függöny térségét.

fordította Joó Vera

munkájában nem ismeri a szegénység kultuszát. Politikailag nagyon vérmesnek kell lenni ahhoz, hogy ebben „ellenállást” vagy bekebelezést lássunk. Bene soha nem óhajtott regionális színházat csinálni; és egy kisebbség akkor kezd el normalizálódni, ha magába zárkózik és önmaga körül eltáncolja a régi szép idők táncát (a többség aleggységévé válva). Bene soha nem fog már az apuliaiakhoz – a délhez – tartozni, mintha angol, francia, és amerikai kapcsolatokkal univerzális színházat csinálna. Kivonatol az apuliaiakból egy variációs vonalat, levegőt, földet, napfényt, színeket, fényeket és tónusokat, melyeket aztán átvariál, mint például a *Notre Dame*-ban, ily módon sokkal inkább cinkosukká válik, mintha reprezentatív költőjüknek adná ki magát. Befejezésül: *A minoritásnak két jelentése van*, melyek kétségkívül összekapcsolódnak, ám határozottan el is különülnek. A minoritás először is egy tényállást jelöl, azaz egy olyan csoport helyzetét, amely – akármilyen nagyszámú is – ki van zárva a többségből, vagy akár bele is tartozhat, de csupán alárendelt csoportként viszonyul egy olyan mértékhez, mely megszabja a törvényt, és meghatározza a többséget. Ebben az értelemben nevezhetjük a nőket, a gyerekeket, a délt, a harmadik világot stb. kisebbségeknek, akármilyen nagyszámúak is. De ha „szaván” fogjuk az első értelmet, megállapíthatjuk: a minoritás itt nem tényállást jelöl, hanem létesülést, melybe belehelyezzük magunkat. A minoriterré-levés cél, olyan cél, amely mindannyiunkat érint, mert mindannyian belépünk ebbe a célba és ebbe a létesülésbe, amennyiben valamennyien az uralkodó mérték egysége körül alakítjuk ki variációnkat, és ilyen vagy olyan módon elkerüljük a hatalom rendszerét, amely a többség részévé tesz. Ebben a második értelemben világos, hogy a kisebbség a többségnél nagyobb számú. A nők például az első értelemben kisebbséget jelölnek, a második értelemben azonban mindenkinek van nővé-levése, nővé-levés, ami mindannyiunk lehetőségét mutatja, és a nőknek nem kevésbé kell nővé lenniük, mint a férfiaknak. Ez az univerzális minoriterré-levés. A *minor* itt a létesülés erejét jelenti, míg a *major* egy állapot, egy szituáció hatalmát vagy tudatvesztését. Itt léphet fel a színház és a művészet egy specifikus politikai funkcióban. Azzal a feltétellel, hogy a minoritás nem reprezentál semmi regionálist, de arisztokratikus, esztétikus vagy misztikus sem.